

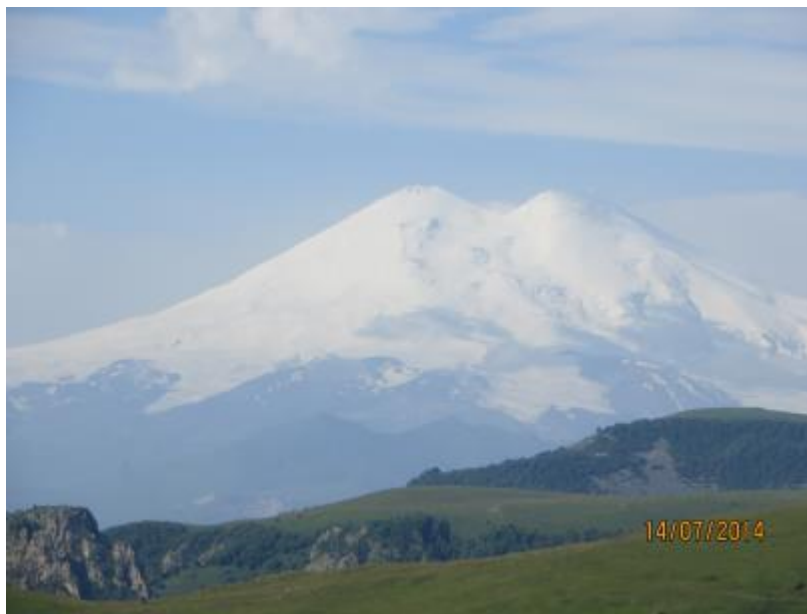
6.diena, 2014.gada 14.jūlijs.

No rīta pārcilājot līdzpaņemtos suvenīrus, secinu, ka šprotu bundža laiž garām eļļu. Rūpīgi noslauku un uzdāvinu laipnajai viesnīcas recepcijas darbiniecei. Šī priecīga, es arī.

Dodamies Elbrusa virzienā. KārlisV internetā pirms tam atradis info, ka tajā virzienā uzbūvēts skaists asfalta seguma ceļš. Vietējie par to nav dzirdējuši, bet mēs atrodam. Super! Pirms tam gan jāpārvar pāris kilometri švaka zemes ceļa, kur Elīna pamanās novilkt uz acīm. Sasista kāja. No nopietnākām traumām glābj moto aizsargloki.

Par Elīnu ir atsevišķs stāsts. Lai nebūtu jāsēž aiz Kārļa muguras, 2 mēnešus pirms brauciena viņa noliek tiesības un ir gatava pati sēsties pie stūres. Visu cieņu! Meistarības, protams, pietrūkst, bet tāds ir viņas lēmums, un mēs to respektējam.

Pa glauno kalnu ceļu absolūtā vientulībā šķērsojam Kabardijas-Balkārijas robežu. Neviena foto nespēj attēlot skaistos dabas skatus, kas slīd mums garām. Kādus 10km pirms Elbrusa labais ceļš beidzas. Laikam pietrūcis naudas tālākajai būvei. Nolemjam tālāk nebraukt, jo tad mēs nepaspējam tikt vakarā uz Krievijas-Gruzijas robežas, bet vīzas derīgas tikai līdz pusnaktij. Griežam rīnīt un braucam atpakaļ. Tā kā pulkstenis jau divi pēc pusdienas, sāk gribēties ēst. Piemējam laukumā, kur novietota ceļu būves tehnika, turpat arī gaumīga nojumīte, atstatus dēļu būdiņu, kur apmesties ceļa būvētājiem. Uzvēram kafiju, roļtonus, sagriežam sviestmaizes. Klusums, fonā Elbruss – super pusdienas.

Elbruss.

Es, Kaukāzs un kaukāzietis.

Pusdienas brīvā dabā.

Kamēr mēs pusdienojam, ieradušies ceļu būvnieki, ar „Volgu” piebrauc policists, „ierubī” mūziku uz pilnu klapi, un visi draudzīgi sāk dropēt. Tāda šeit ir izpratne par darbu. Aprunājamies ar viņu, laikam, brigadierī. Viņam te piederot visi apkārtējie kalni un pļavas, esot draugs brūnais lācis, ar kuru kopā ēdot zemenes tuvējā pļavā, būvēšot šeit viesnīcu, un tā tālāk un tā joprojām. Aizmuldējās ne pa jokam. Vispār jau puisis foršs. Aicina mūs uz savu būdiņu kaut kur netālajā pļavā, viņam esot n-to aitu bars – būšot šašliks, šņabja arī esot gana, bet pats tik blenž uz Elīnu. Atrunājamies, ka mums vīzas beidzas, vārdu sakot, *”cigeļ, cigeļ ai ļuļū, mihail svetlov uūū”*. Draudzīgi atvadāmies un „tinam makšķeres”. Kā piemiņa no sastaptā drauga mums tiek iedāvināta 1985.gada foto grāmata par Elbrusu. Kur viņš to izraka un kāpēc tāda grāmata atradās viņa būdelē, paliek noslēpums.

Labais ceļš beidzas, sākas izdauzīts zemes ceļš. Piedevām vēl ienirstam mākonī. Redzamība tuvu nullei. Veiksmīgi nokļūstam ielejā uz asfaltēta ceļa, kas kvalitātes ziņā neatpaliek no bēdīgi slavenās Vecpiebalgas šosejas. Necili ciematiņi viens aiz otra. Veikaliņi, kur, spriežot pēc uzrakstiem, tirgo tikai cementu un kviešu klijas. Tas te ir topā. Kādā ciematā gandrīz pie katras mājas stāv GAZ-53 ar mucu – laikam asenizatoru ciems. Vienu tādu lūzni arī apdzenam. Puisis laikam par šādu rīcību no mūsu puses dikti

sabēdājās un viņa pamodās Šumahers. Mašīna pa gaisu, muca pa gaisu, kaut kādas sūdainas šļūtenes pa gaisu, un šis ir mums garām! Jā, izturīgus dzelžus kādreiz ražoja. Vienā miestā piestājam, kur nopērku arbūzu vakariņām.

Tiek iepirkts arbūzs.

Drīz vien esam uz Ziemeļosetijas autonomā apgabala robežas. Robeža reāla. Postenī bruņoti vīri. Tiekam apturēti. Viens man tuvojas. Pēc sejas redzams, ka puisim diezin vai ir augstāka izglītība par četrām klasēm, bet tas viņa svarīgumu nemazina, tieši pretēji. Apiet ap moci, nopēta no galvas līdz kājām un uzdod stulbāko jautājumu, ko man nācies dzirdēt: „Vai Jums dokumenti kārtībā?” Apstiprinu. Vēlreiz visu nopēta un vēlreiz uzdod šo pašu jautājumu. Vēlreiz apstiprinu. Tad mums tiek dota atļauja turpināt ceļu. Braucam tālāk. Gar ceļa malām milzīgi gurķu un tomātu lauki. Pašlaik tiek vākta gurķu raža. Tie vienkārši tiek mesti smagās automašīnas kravas kastēs. Tuvojamies Vladikaukāzam. Šosejai četras joslas katrā virzienā, bet satiksmes intensitāte nekāda. Pilsētas benzīntankā uzpildāmies un pēc pārdesmit kilometriem esam uz robežas. Mums neveicas, jo kontrolpunktā esot uzskārusies datorsistēma, tāpēc visi formulāri tiek pildīti ar roku. Nīkstam rindā. Sajūta, ka visi tumsnējie Gruzijā tiktgribētāji ir radinieki, jo viens otru pazīst un spraucas mums garām. Beidzot kāda robežpunkta darbiniece par mums apžēlojas un burtiski aiz rokas ievieļ savā kabinetā un noformē dokumentus. Paldies viņai par to! Tiekam aiz barjeras, kaut kur priekšā ir gruzīnu kontrolpostenis, bet mums ceļu aizšķērsojušas vieglās mašīnas un fūres tā, ka pat ar moci garām tikt nevar. Pēkšņi tumsā sākas rosība, mašīnas gandrīz uz rokām tiek nonestas no ceļa, fūres pabīdās, mēs fiksi tiekam tālāk. Iebraucam gruzīnu kontrolpunktā un uzzinām interesantus jaunumus. Robežu esot šķērsojuši četri Dagestānas policijas motociklisti. Saprotam, ka tie esam mēs. Kļūst skaidrs, kāpēc mums tik operatīvi tika izbrīvēts ceļš. Redz, kā mums palīdzēja vienādās gaismu atstarojošās vestes!

„Dagestāniešu policisti”.

Gruzīnu robežsargs iespiež pasē zīmogu, un mēs pilnīgā tumsā, apkārt neko neredzot, iebraucam Gruzijā. Kādi 16 kilometri, un esam Stepantsmindā. Pilsētas laukumā pirmais sastaptais taksists piedāvā naktsmājas. Mēs ar prieku piedāvājumu pieņemam un pēc minūtēm piecām jau esam mums piešķirtajā istabiņā. Saimnieks piedāvā pudeli vīna, pudeli čačas (vietējais mājas ražojuma vīnogu degvīns). Ņemam visu. Uzkožam iepriekšiegādāto arbūzu. Diena ir bijusi gara, piedzīvojumiem bagāta. Kalnu gaiss, arī ugunsdzira mūs ļoti ātri padara gurdēnus. Aizmiegam.

Nobraukti 400 kilometri.

7.diena, 2014.gada 15.jūlijs.

Pamostos. Jau gaišs. Beidzot var apskatīt apkārtni. Izeju uz lieveņa. Tieši pretī saules staros, mākoņu ieskaus, rotājas Kazbeks. Tā virsotne atrodas 5047 m.v.j.l. Iespaidīgi. Ja ticēt sengrieķu leģendām, tieši tur bijis piekalts nepaklausīgais Prometejs.

Kazbeks.

Pa kreisi no tā, kalna virsotnē, mūsu šodienas pirmais apskates objekts 2170 metru augstumā – Gergeti Svētās Trīsvienības baznīca, kas celta XIV gadsimtā. Kara laikā ar persiešiem šeit esot slēpti sv.Nino baznīcas dārgumi. Dodamies iekarot šo virsotni. Jau pirmie pārsimts metri pierāda, ka Elīnai tas nebūs pa spēkam – reāls bezceļš. Atstājam viņas moci kādas mājas pagalmā. Saimnieks par nelielu, bet taisnīgu samaksu apņemas ar „Nīvu” nogādāt viņu līdz objektam. Arī mums tiek ieteikts nebraukt ar motocikliem, jo tas neesot iespējams. Mēs gan tik viegli netaisāmies padoties un minam uz priekšu. Ceļš briesmīgs! Nokrautie motocikli gandrīz ceturto daļu ceļa veic tikai uz pakaļējā rata – tik stāvs vietām ir kāpums. Nosvīduši slapji no piepūles, par izbrīnu pārējiem ekskursantiem, pieripinām pie baznīcas. Lai tikai kāds man pamēģina teikt, ka es nemāku braukt! – tādi ir KārļaV pirmie vārdi pēc apstāšanās.

Gergeti.

Aplūkojam baznīciņu, papriecājamies par superīgajiem dabas skatiem un dodamies lejup. Pusdienas ieturam ceļmalas kafejnīcā. Hinkaļi, hačapuri, šašliki – viss ir ļoti garšīgs. Fonā skan Paula dziesma Pugačovas izpildījumā par miljons sārtām rozēm, kas ir patiess stāsts par gruzīnu mākslinieku Pirosmāni, kurš iemīlējās, pārdeva visus savus īpašumus un par iegūto naudu nopirka un uzdāvināja milzum daudz rožu savai izredzētajai. Diemžēl viņš tika atraidīts. Skumjš stāsts.

Pusdienas.

Esam krietni papusdienojuši un pa tā saucamo Gruzijas kara ceļu dodamies tālāk. Mūsu šodienas galamērķis – Shatili ciemats kaut kur dziļi kalnos Argunas aizā netālu no Čečenijas. Piemājam pie minerālūdens avota ceļmalā.

Minerālūdens veidojums.

Turpat tantuki tirgo zeķes, cimodus, riekstus, čurčelas un sazin ko vēl. Nopērkam čurčelu – uz diega savērti rieksti, pēc tam mērcēti vīnogu sīrupā, tad žāvēti. Sanāk tā kā saldenas gumijas riekstu desiņa. Vietējie smeļoties to dēvē par gruzīnu „snikeru”. Garšīgi. Galvenais nenorīt ar visu diegu. Gāzējam tālāk. Gudauri – kādreiz slavens kalnu slēpošanas kūrorts – mums paslīd garām. Pamestības sajūta. Dažas darbojošās viesnīcas. Pārējās pamestas vai izliktas pārdošanā. Acīmredzot business *nerullē*. Priecē, ka ceļš gan ir uzbūvēts vai vietām pašlaik tiek būvēts jauns. Tad jau ir cerība, ka dzīvība šeit atgriezīsies. Esam ielejā. Piemājam pie Ananuri cietokšņa atpūtināt pēcpuses. Tas atrodas Zhinvali mākslīgās ūdenskrātuves krastā. Ūdens skaisti debeszilā krāsā. No šīs ūdenskrātuves ar dzeramo ūdeni tiekot apgādāta visa Tbilisi pilsēta.

Ananuri cietoksnis.

Atrodam vajadzīgo krustojumu ar vienīgo ceļu, kurš ved uz Shatili. Pirmie metri, pirmās bedres, un Elīnas mocis nosprāgst. Iznīcis relejs, kas nu nekādi nav saistīts ar braukšanu pa bedrēm. Kamēr Kārlis savieno vajadzīgos vadus, mēs ar KārliV priecājamies par apkārt brīvi klīstošajām cūkām.

Laimīgā cūka.

Saule sliecas uz vakariem, bet mums vēl priekšā labs gabals ko veikt. Ceļš šajā gadsimtā greideri nav redzējis – bedre pie bedres. Tā kādā likumā, sasodīts, manam mocim tukša pakalējā riepa. Kopīgiem spēkiem izņemam ratu. Savādi, nekurienes vidū riepā iedūrusies 10 centimetrus gara pilnīgi jauna skrūve. Trīs mērkaķu ātrumā paķeru rezerves kameru, uzmontēju, pumpēju. Nepumpējas. Rezerves kamera caura! Nolāpīts ar vienu aci! Mājā vajadzēja tak pārbaudīt, bet es, *losis*, to neizdarīju. Kļūst skaidrs, ka tepat arī būs jānakšņo. Kamēr kolēģi meklē telšu vietu upes krastā, es utojos ar to velna kameru. Teltis uzceltas, ritenis iestellēts vietā. Jau tumsā uzvārām kafiju, kaut ko iekožam un liekamies gulēt.

Telšu vieta.

Nobraukti 165 kilometri.

8.diena, 2014.gada 16.jūlijs.

Pamostos pirmais. Šodien īpaša diena – mana dzimšanas diena. Kādu brīdi pavartos pa telti, apcerēdams – 48, tas ir daudz, vai ne tik daudz, un cik varētu būt palicis līdz finišam. Nospļaujos par savām smirdīgajām domām. Galu galā, cilvēks ir tik vecs, cik viņš jūtas, bet es jūtos labi. Izlienu no telts. Tepat straujā kalnu upe. Jāiet noskalot seja. Akmeņi gan izskatās slideni. Ar vienu kāju pataustu: tiešām slideni un ar skaļu plunkšķi slaidi iestiepjos ūdenī. Nu esmu gana labi noskalojies.

Jubilārs.

Pabrokastojam, savācam teltis, nu tik brauksim, a man riepa tukša!!! Bļāviens! Esmu aizmirsis pievilkt ventili. Pārējie klusē. Labi, ka neprotu lasīt domas, bet viņiem taisnība. Piepumpēju ratu. Beidzot varam kustēt. Labais sliktais ceļš beidzas, paliek tikai sliktais. Stāvi kāpumi, vienā pusē kalns, otrā – vertikāla nogāze, strautiņi un bedres, kas jāšķērso. Kaut kur augstu priekšā jau saskatāma kalnu pāreja, pēkšņi – līkums, straujš kāpums, Elīna gar zemi. Palīdzam piecelties. Plecs atrodas krietni zemāk, kā tam būtu jābūt – izsists no vietas. Var redzēt, ka sāpes mežonīgas. Ko nu? Kur meklēt palīdzību? KārlisV atceras, ka kaut kur iepriekš redzējis kara daļu. Kāpjam močos un dodamies lejup. Kārlis paliek pie Elīnas. Pēc minūtēm 40 sasniedzam gruzīnu kara daļu. Tiekam uzklausi, operatīvi tiek organizēts transports un kara daļas feldšere, es sēžos blakus, un joņojam uz negadījuma vietu. KārlisV ar močiem paliek karadaļā. Elīna tiek iesēdināta džipā un vesta lejā. Pa to laiku gruzīni jau izsaukuši ātros, kas sagaida un ved viņu uz tuvākās pilsētas Dusheti slimnīcu. Es ņemu Elīnas moci, un ripināmies lejā.

Evakuācija.

Kamēr mēs braucam, KārlisV *satusējis* ar vienu no karas daļas priekšniekiem, uzzinājis daudz ko jaunu. Tur, kur mēs nakšņojām, mītot lāči. Man jau aizdomīgi likās, ka pie teltīm krūmos gandrīz iekāpu pamatīgā *klucī*, bet papīra ta blakus nebija. Pa to glauno ceļu, pa kuru braucām uz Elbrusu, tūristus vēl nelaizot tāpēc, ka tas esot teroristu apgabals un reizēm vēl šie mēdzot nolaupīt cilvēkus. Jā, reizēm tomēr labāk ir nezināt.

Atstājam Elīnas moci pie tā paša kara daļas priekšnieka mājas un braucam meklēt Dusheti un slimnīcu. Iebraucam pilsētā. Liekas, tur jau visi zina, kas mēs esam un kas mums par bēdu. Atrodam slimnīcu. Trīs braši gruzīni Elīnas plecu ievilkuši vietā. Bez anestēzijas. Viņai kategoriski aizliegts vadīt motociklu tuvāko nedēļu laikā. Apspriežamies. Shatili mums nespīd, tāpēc tagad jau ar trim močiem (Elīna kā pasažieris) dodamies uz Tbilisi.

Iebraucam Tbilisi.

Tur mums ir zināma adrese, kur sarunātas naktsmājas. Kartē atrodam, ka tas ir vecpilsētā pašā Tbilisi centrā. Tā kā KārlisV perfekti orientējas papīra formāta kartēs, viņš uzņemas vadību. Iebraucam pilsētā. Satiksmes kultūra, maigi sakot, ir vājprātīga. Katrs brauc, kā māc, neievērojot satiksmes noteikumus. Visapkārt visi signalizē. Savādi, bet avārijas gan nemanījām. Esam gandrīz galā, bet KārlisV nekādi nevar atrast vajadzīgo ielas nosaukumu. Izmaļamies krustu šķērsu – nav. Izrādās, pirms pāris

nedēļām ielas nosaukums mainīts. Beidzot atrodam un ievācamies mums rezervētajā dzīvoklī. Elīnai krietni labāk. Nekas gandrīz nesāpot. Ejām uz kafejnīcu kaut ko iekost. Draugi man sarūpē dzimšanas dienas pārsteigumu – uzsauc vakariņas. Mīļi. Pēc tam dodamies pastaigā pa naksnīgo pilsētu. Kopumā ņemot, diena ir izdevusies. Visi sveiki un veseli, bez laužtiem kauliem.

Svētku vakariņas.

Nobraukti 165 kilometri.

9.diena, 2014.gada 17.jūlijs.

Pa nakti Elīnas veselība uzlabojusies tiktāl, ka viņa ir gatava sēsties pie stūres un turpināt ceļu. Vēl tikai jāatgriežas kalnu ciematā savākt moci. Abi ar Kārli viņi dodas tam pakaļ, savukārt, mēs ar KārliV sākam virzīties uz Boržomi, lai tur laikus atrastu naktsmājas mums visiem. Sarežģīti izbraukt no Tbilisi un atrast pareizo virzienu uz Boržomi. Saule ellīgi cepina. Mans termometrs rāda... tāpat neticēsiet. Boržomi virzienā gruzīni uzbūvējuši cienīgu autobāni. Netālu no Gori pietājam, nolienam ēnā pie kāda pamesta žiguļu autoservisa, lai notiesātu pa ceļam iepirkto meloni. Super sulīga un garšīga!

Melone.

Kamēr cīnāmies ar meloni, pie mums pienāk vietējais. Esot baigais padomju laiku moču fans, dzīvojot tepat ciemā, visi viņu pazīstot, esot divu māju un antikvāru priekšmetu kolekcijas īpašnieks, Vasilis vārdā. Lai mēs iegriežoties, nenožēlošot – uzņemšot augstākajā līmenī. Apsolāmies to kādreiz izdarīt.

Ar meloni galā netiekam, bet vakaram vēl iepērkam persikus, arbūzu, plūmes un bumbierus. Minam tālāk. Ap pieciem ieripojam Boržomi.

Te man jāpaskaidro, ka Boržomi ir Madonas, no kurienes esmu es, sadraudzības pilsēta. Pavasarī Boržomi pilsētas delegācija apmeklēja Madonu, kur es tikos ar viņu mēru un izpilddirektoru, lai informētu par plāniem apmeklēt viņu pilsētu. Šie apsolījās palīdzēt ar naktsmāju sameklēšanu, lai tikai zvanot, kad būšot Boržomi.

Dzīve uz vietas nestāv, un šī mēneša laikā Boržomi mērs ir nomainīts. Neraža! Ir arī labā ziņa – izpilddirektors palicis tas pats. Zvanu Besikam (tas viņa vārds). Lai mēs uzgaidot, šis visu noorganizēšot. Pēc brītiņa no netālā informācijas centra burtiski izlido vīrs uzvalkā un *tešas* pie mums. Esot zvanījis pats Besiks, lai mums noorganizējot naktsmājas. 10 minūtes, un mums jau ir sarunāti numuriņi viesnīcā pašā centrā pa lēto. Pielauju, ka saviem spēkiem mēs būtu tikpat veiksmīgi visu atraduši, bet nu patīkami un rodas tāda svarīguma sajūta. Ievācamies viesnīcā, piestumjamies augļus tā, ka pa acīm spiežas.

Viesnīciņa.

Augļi, augļi...

Kamēr gaidām Elīnu ar Kārli, blakusesošajā mikrokafejnīcīņā uzdzeram aukstu alu un piekožam svaigi ceptu foreli. Alus – nu tā, Eiropas lager tipa, toties forele gan laba.

Cafe Turisto.

Ierodas Elīna un Kārlis. Beidzot esam pilnā sastāvā! Ir jau satumsis. Ejam uz Boržomi minerālūdens avotu. Jānogaršo tak siltais negaršīgais ūdens.

Avots.

Jau iepriekš infocentrā uzzinājām, ka pavisam netālu atrodies siltie termālie sērūdeņraža avoti, kur peldēties varot cauru diennakti. Jāiet! Kādus pāris kilometrus noslājam – nekā. Parka apsargs, kam apjautājamies, zina teikt, ka vēl jāiet apmēram 2.5 kilometri. Rauj piķis tos avotus, velkamies labāk atpakaļ uz siltu dušu un gulēt.

Nobraukti 375 kilometri.

10.diena, 2014.gada 18.jūlijs.

Šodienas plānos ietilpst sasniegt Batumi. Lai tur nokļūtu, ir divi ceļi: viens –parasta šoseja ar asfalta segumu, otrs – lauku variants pāri kalniem. Jūtamies gana spēcīgi un izvēlamies otro. Grūtāk ir, bet nu ļoti ainaviski. Šķērsojot strautiņu, kas plūst tieši pāri ceļam, kaut kas man samisējas un gandrīz novelku uz mutes. Jābūt uzmanīgākam!

Strautiņš.

Kalnu lopkopju nabadzīgie ciematiņi ar dīvainām mājiņām, govīs, aitas. Pilns ceļš ar tām „*Gaujas fekālijām*”, tāpēc jātur acis vaļā.

Govis pie kādreizējā restorāna.

Esam kalnu pārejas augstākajā punktā. Tā jau ir Adžārija. Piestāju ceļmalā nopirkt viņu tradicionālo govīs piena sieru suluguni. Ieraugām pasakaini skaistu pļaviņu ar skatu uz kalniem un ieleju un taisām pusdienu paūzi. Turpat uz prīmusa vārītā kafija, šķīstošā Knorr zupa, tikko pirktais siers ar Lāču maizi plus no ielejas skanošais mullas aicinājums uz lūgšanām (šajā apgabalā dzīvojošie ir islāmticīgie), plus netālu klīstošās govīs, plus neaprakstāmi skaistais dabasskats – nu, kas var būt labāks par šo. Dvēsele līksmo!

Pusdienas.

Tālāk jau ceļš ved lejup. Kāda lielāka ciemata centrā piestājam. Iela pārvērsta par tirgus placi. Mūsu uzmanību piesaista vīri, kas no ķerrām tirgo, kā mums sākumā šķiet, kūdru. Ejam skatīties. Tā tak pašu audzēta tabaka! Mums ar Kārli zibenīgi tiek uztīts pa smēķim, lai noprovējot. Esam nepīpētāji, bet kāpēc gan ne? Pēc pāris ievilktiem dūmiem jūtu, ka atraujos no zemes. Blakus „lidinās” arī Kārlis. Laba manta! Atpakaļceļa nav, tāpēc par smiekla naudu iepērkam pa 100 gramiem „kūdras”.

„Kūdra”.

Kamēr mēs testējam mantu, KārlisV sameklējis infocentru un sarunājis Batumi istabiņu, kur apmesties. Varam doties tālāk. Savelkas mākoņi, sāk līt. Ceļš aizlokās gar pašu Turcijas robežu. Pa lietu un peļķēm iebraucam Batumi.

Batumi.

Ne velna nevar atrast ielu, kur sarunātas naktsmājas. Beigās tomēr tiekam pie vietas. Noliekam močus, pārvelkam sausas drēbes un ejam vakara pastaigā līdz jūrai. Turpat kafejnīcā pasūtām vakariņas. Adžārijas hačapuri garšo fantastiski. To noskalojam ar pāris glāzēm vietējā vīna. Pēc tādām vakariņām un tik piepildītas dienas galīgi negribas un nav arī vairs spēka kājām vilkties līdz dzīvoklim, tāpēc ņemam taksi un atgriežamies ar šiku.

Nobraukti 390 kilometri.

11.diena, 2014.gada 19.jūlijs.

Lai gan viss apkārt slapjš, lietus pa nakti mitējies. Šodien močus nekustinām, ejam baudīt Melno jūru. Staigājam pa promenādi. Viss gaumīgi sakopts, akmens bruģa ielas, velociņi, palmas, bambusu birzis, krogi, kafejnīcas, turku sabūvētās superviesnīcas, bet... atliek tikai 200 metrus attālināties no krasta, kā sākas netīra, nesakopta pilsēta.

Ieturam vēlās brokastis un izplājamies uz plastmasas atzveltnēm jūras krastā. Baudām peldi siltā jūrā, viļņus, vārdu sakot, atpūšamies. Laikam tāpēc, ka saules nav, atpūtnieku ir maz, bet mums tas nebūt netraucē.

Laiskojamies.

Liels ir mūsu pārsteigums, kad vakarā konstatējam: esam apdeguši. Nakts paiet murgaini. Viss ķermenis sūrst. Nezin kas notiktu, ja saule būtu bijusi?

12.diena, 2014.gada 20.jūlijs.

Pietiek laiskoties! Šodien sākas mājupceļš. Atkal līst smalks lietutiņš. Par to gan nebūtu jābrīnās, jo esam subtropu klimatiskajā joslā. Sakām ardievas Batumi un virzāties Tbilisi virzienā.

Ardievas Batumi.

Ceļš garlaicīgs. Pēcpusdienā atceramies, ka esam netālu no vietas, kur iepriekš satikām „vietējo oligarhu” Vasiliju. Būtu grēks neizmantot viņa dāsno piedāvājumu. Atrodam vajadzīgo ciematu, kas izvietojies pakalna nogāzē. Izskatās, ka te valda nabadzība. Nevienu dikti lepnu māju neieraugām, tāpēc vietējiem sākam aptaujāties, kur dzīvo „*uvažajemij čelovek Vasilij Toidze*”. Laikam jautājam nepareizajiem ļaudīm, jo neviens tādu vīru nezina. Kārlis ar Elīnu teic, ka jāmet miers, un piestāj bezceļa malā. Mēs ar KārlīV nepadodamies, jo dikti jau gribas piedzīvot to cienīgo uzņemšanu. Gara acīm redzam jau klātus galdus, kur netrūkst nekā, plūst vīna un čačas upes. Pabraucam vēl metrus divsimt un beidzot atrodam cilvēku, kurš norāda uz māju, kurā mitinās Vasilijs. Māja gan līdzinās graustam. Mēs jau paliekam aizdomīgi tramīgi. Piestājam. Vispirms parādās nikns suns, tad pagalmā izpeld Vasilijs, tērpies trenūzenēs un pagājušajā gadsimtā pēdējo reizi mazgātā apakškreklā. Piecās minūtēs noskaidrojam, ka otras mājas šim nav, antikvāro priekšmetu kolekcija ir pagalmā redzamās padomju laikos ražotās, tagad pilnīgi sapuvušās pāris „Volgas”, sazāģēta valdības „Čaika”, arī „Moskvičs”. Kolekcijas lepnums – no „Jawas”, „Iža” un sazin kā vēl sakomplektēts motociklam līdzīgs priekšmets. Esam tā apjukuši, ka aizmirstas pat nofotografēt visas šīs „bagātības”. Galvā mums abiem viena doma – muksim nu. Sakot, ka tūlīt pasauksim arī biedrus, minam pa federi un laižamies lapās. Uz neatgriešanos.

Naktsmājas nolemjam meklēt senajā Gruzijas galvaspilsētā Mchetā, kas celta upju Mtkvari (Kura) un Aragvi sateces vietā. Vakarpusē tur arī nokļūstam. Piestājam ielas malā. Mūs ielenc vietējie, piedāvājot naktsmītnes. No piedāvājumu klāsta izvēlamies apartamentus pašā vecpilsētas centrā blakus tūkstošgadīgajai Svetichoveli pareizticīgo katedrālei, kas ir centrālā Gruzijas baznīca un viena no galvenajām garīgās kultūras vietām līdz pat šai dienai.

Katedrāle.

Apartamentu saimnieks – viņš arī katedrāles mācītājs – garajā ceļā nogurušajiem piedāvā pašu mājas vīnu. Mums gan ir aizdomas, ka vīns nāk no baznīcas krājumiem, tātad svētīts un īpaši vērtīgs. Seko vakariņas un naktsmiers.

Nobraukti 370 kilometri.